

М.В.Ломоносов так визначає риторичу :”Красномовство мистецтво про всяку дану матерію красно говорити, тим самим прихилиючи інших до своєї про це думки”.

Окреме слово треба сказати про роль Києво-Могилянської академії, що тривалий час була єдиним вогнищем просвіти культури в Україні, в Росії, Білорусі та південних слов'янських країнах, мала статус європейського навчального закладу, а слава її випускників-просвітителів сягала світового масштабу.

Останньою “риторичною хвилиною” в Росії початку ХХ ст. можна вважати відкриття у 1919 р. у м.Петрограді унікального навчального закладу – Інституту Живого Слова – на чолі професором В.М. Всеволодським-Гернгросом.

Сучасний етап духовно – інтелектуального відродження українського народу вимагає відродження його риторичної спадщини, щоб виробити свій оригінальний ораторський стиль.

АНАТОЛІЙ КОНІ - МАЙСТЕР ОРИГІНАЛЬНИХ СУДОВИХ ПРОМОВ, “ЧАРОДІЙ СЛОВА”

Доп. - Андрущенко Р.В., курсант 74 взводу СВІРВі.
Наук. кер. – викл. Яременко Л.М.

Зі своїх 83-х 10 років Анатолій Федорович Коні прожив при радянській владі .Вона позбавила його , здається , усього : вищих чиновницьких звань і орденів , посади члена Державної Ради,крім звичайно , звання почесного академіка з красного письменства . Я будь-яке академічне звання , воно надавалося видатним російським письменникам довічно.

У 82-річному віці А.Коні писав:” Я прожив життя так, що мені за що червоніти. Я любив свій народ, свою країну, служив їм, і міг і вмів. Я не боюся смерті. Я багато боровся за свій народ, за те, що вірив”.

Протягом усього свого життя він займався літературною діяльністю, писав про Пушкіна і Толстого , Тургенева Достоевського, Гончарова і Некрасова... Його характеристики нагадують не стільки портрети, скільки висічені майстерною рукою

ам'ятники відомим літераторам. Він вважав себе потрібним народові – і продовжував служіння йому. А.Коні запропонували поїхати за кордон на лікування (це була завуальована пропозиція виїхати між голодною Росією у стані війни і ситим комфортним заходом), він відмовився, а інакше і не могло бути. Але це не значало, що Анатолій Федорович приймав ідеї партії та нову владу.

В історію ХХ століття А.Коні увійшов як блискучий юрист, майстер оригінальних судових промов.

Здобувши ґрунтовну освіту, в 22 роки А.Коні захищає кандидатську дисертацію на тему: “Про право необхідної оборони”. Саме в правознавстві він знайшов себе – служителем Феміди Коні виявився дійсно блискучим.

Неухильно дотримуючись закону, суддя або прокурор Коні либоко вникав у психологію людини, яка завинила, завжди бачив у ній не відвернену фігуру, до якої необхідно застосувати ту чи іншу статтю Укладення про покарання, а “душу живу”, ретельно аналізував усі “за” і “проти”, з послідовним гуманізмом і безстрашністю відстоював право людини в тих випадках, коли воно неважалося. Однак завжди був непримиренний до відомих і безсоромних законопорушників.

Коли прокурор Коні брався за “розплутування” справи представника визначеного стану, чомусь ображався весь стан. Жодний дворянин-чиновник чи поміщик або церковний служитель чи військовий офіцер не в змозі був підкупити молодого прокурора Харківського окружного суду.

Судові справи Коні знайшли відображення в нарисах “Справа Овсянникова”, “Ігуменя Митрофанія” та інші, де правові і моральні акценти були чітко розставлені.

Протягом 1917-1920 рр. А.Коні на прохання А.В.Луначарського прочитав близько тисячі публічних лекцій у різних петербурзьких навчальних закладах, передаючи молоді свої знання й практичний досвід.

Анатолій Коні ніколи не сходив зі свого “острівця” законності і права, ніколи не втомлювався нести “вогонь” правди, справедливості і культури в народ і в суспільство. Від того

відважний, навіть, зухвалий по відвазі перехід з однієї епохи в іншу став для нього вираженням вищої творчої і громадянської любові до своєї багатолюдної Росії, до народу, від якого він ніколи не мислив ні відокремити, не віддалити себе.

Як багато з минулого в сьогодення зумів перенести Коні – учений, юрист-практик, літератор, лектор-просвітитель. 9 лютого 2004 року виповнилося 160 років від дня його народження.

25 лютого 2000 року заснована медаль Анатолія Коні за великий внесок у реалізацію державної політики в сфері юстиції і законотворчу діяльність.

ВИВЧЕННЯ ІСТОРІЇ АРТИЛЕРІЇ ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ПРОФЕСІЙНОГО МОВНОГО СЕРЕДОВИЩА

Доп. - Шишов Д., курсант 71 взводу СВІРВіА
Наук. кер. – викл. Яременко Л.М.

Артилерія являє собою важливу складову частину сучасної армії.

Артилерія має багатовікову історію. Вона прийшла на зміну стінобитній і металевій техніці.

Перші вогнепальні гармати були примітивні за своєю будовою. Серед перших гарматних майстрів Русі найбільш відоме ім'я Микула Кректников (середина IX ст.).

У XIV-XV ст., коли в країнах Європи було освоєно лиття, гармати почали відливати з міді і бронзи. Широка організація гарматно-литтєвої справи на Русі приходить на кінець XV ст. початок XVI ст. Відливка гармат із бронзи дозволила значно прискорити і полегшити процес їх виготовлення та полішити конструкцію. В XV-XVI ст. відбувається подальший розвиток озброєння військ, з'являється бойовий досвід у застосуванні артилерії. Все це призводить до перетворення артилерії із виду зброї в рід військ (поряд з піхотою та кіннотою).

У XVI-XVII ст. зароджується артилерійська наука. В XVII ст. в передових країнах проходить подальший розвиток артилерії.